

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. február 6.
(csütörtök)

Szepesy László

AZ EMBER NÉGY BÚNE

Énekek: 274, 299

Alapige: Sofóniás 3,1-2

„Jaj, az ellenszegülőnek és undoknak, az erőszakos városnak! Nem hallgatott a szóra, nem fogadta a fenytéket, nem bízott az Úrban, Istenéhez nem közelített!”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mert ingatag életünknek készítettél szilárd alapot, és erre állítottál bennünket azáltal a hit által, amit adtál nekünk szent Fiadban, Jézus Krisztusban és az Ő golgotai keresztyében. Köszönjük, hogy olyan szilárd alap ez, amely minden helyzetben, akár viharok közepette, akár békés időben mindig megmarad, és mindig támaszkodhatunk rá. Köszönjük Neked, hogy olyanná akarsz tenni bennünket, mint a folyóvíz mellé ültetett fát, amely gyökereit kinyújtja, és sosem szárad ki, és „idejekorán megadja gyümölcsét”.

Köszönjük Neked, hogy a mai napon is tapasztalhattuk azt a kegyelmet és irgalmat, amellyel Te őrözl és vezetsz bennünket. S köszönjük, hogy bár ez nem azt jelenti, amit mi emberileg gyakran elképzelünk, hogy minden dolgunk könnyen megy, vagy éppen a fájdalomtól megóvsz minket, de mégis minden helyzetben megadod nekünk a szabadítás, a megmenekülés és a kegyelem lehetőségét. Köszönjük, hogy mindig magad elé engedsz minket, a kegyelem királyi trónusa elé.

Hálát adunk Neked, hogy ezt a fáradságos napot is így tölthettük el, lehet, hogy nem gondoltunk Rád vagy a Te munkáidra, mégis Te tartottál meg bennünket, és minden jóért Neked adhatunk hálát, és szeretnénk valóban Téged is dicsőíteni. De Tőled szeretnénk bocsánatot és kegyelmet is kérni a mai nap minden bűnére, hisz azokat ugyanúgy meg kell vallanunk és fájlalnunk, mint minden mást. Segíts, kérünk, ebben, a Szentlélek indítson minket erre, és köszönjük, hogy szent ígédet is adod ezért nekünk, hogy azáltal vezess el bennünket a Te utjaidra.

Köszönjük a testvéri közösséget, köszönjük, hogy mivel nevedben jöhettünk egybe, Szentlelkedtől indítva, ezért Te is itt vagy közöttünk. És ezért bízunk abban, hogy az ige elvégzi azt a munkát, amit Te szánsz neki, munkálkodik a mi áldásunkra, még hogy ha esetleg rombolnia is kell bennünk, vagy éppen ha épít, és elvégzi azt, hogy szívünkben Irántad való hálaadás, neved dicsőítése szülessék meg. Ezért kérjük, hogy áldd meg ma esti alkalmunkat is, legyen az a mi javunkra, áldásunkra és a Te dicsőségedre. Szent Fiadért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Mielőtt egy bíróság kihirdetné az ítéletet, meg kell indokolnia, hogy milyen vádpontokban találta bűnösnek a vádlottat. Isten az ítélet előtt Jeruzsálem városát Sófóniás próféta idejében négy bűnnel vádolja meg, ezeket nevezi meg haragjának okaként. Ez a négy bűn a következő volt: 1. „*Nem hallgatott a szóra*”, Isten Igéjére. 2. „*Nem fogadta a fenyítéket*”, azaz nem vette magára a figyelmeztetést, és nem tért meg bűneiből. 3. „*Nem bízott az Úrban*”, hanem bizalmát emberekbe és bálványokba vetette. 4. „*Istenéhez nem közelített!*” A próféta ezekről a bűnökről beszél a 3. fejezetben egészen a 8. versig.

Mielőtt rátérnénk ezekre a bűnökre, érdemes azt is végiggondolnunk, hogy az ige három vádlottat nevez meg, akik a bűnt elkövették. A címzett maga Jeruzsálem városa, de tudjuk jól, hogy ez nem pusztán egy város volt a sok közül, hanem egyszerre volt Júda országának fővárosa, azaz egy nép székhelye és szimbóluma, és mivel benne volt az Úr egyetlenegy temploma, ezért ez a város az anyaszentegyház szimbóluma is volt. Tehát az említett bűnökkel Isten Júda népét és intézményes egyházát is vádolta, mert a kettő nem volt egy és ugyanaz, mivel nem volt minden zsidó az élő egyház újjászületett tagja, ahogy ma sem azonosítható a kettő: akár egy nép az egyházzal, vagy egy intézményes egyháztagságot nem lehet azonosítani az újjászületett üdvözülők sokaságával. Mivel azonban mind a nép, mind az egyház egyénekből áll, ezért harmadikként hadd mutassak rá, hogy ezek a bűnök az egyes emberre is vonatkoznak, azaz itt nemcsak egy népről, nemcsak egy egyházzal, hanem egyes emberekről, személyekről van szó, akiket Isten bűnökkel vádol. Mind a háromról egy igehirdetésben nincs idő beszélni, ezért a mai alkalmunkon csak arról szeretnék szólni, hogy az egyén életében hogyan jelenik meg ez a négy említett bűn.

Az első nyilvánvaló bűn, amiről Isten beszél, az, hogy az Ő szavára nem figyelünk. Szomorú belegondolni, hogy hány ember él országunkban, vagy éppen itt, lakóhelyünkön, Budapesten, akik leélik teljes életüket, 60-70-80 esztendő, a nélkül, hogy egy pillanatra is figyelnének az Úr beszédére. Nem arról beszélek, hogy ne hallanák, azt nem tudják elkerülni. Mert temetéseken, templomi esküvőkön, karácsonykor, esetleg húsvétkor, egy munkatárs vagy egy családtag bizonyoságtételén keresztül egyszer-egyszer szól hozzájuk az Úr, de egyáltalán nem érdekli őket. Leélik úgy az életüket, hogy végiggondolnák azt a lehetőséget, hogy Isten szólt hozzám azon az alkalmon, azon az emberen vagy azon az igén keresztül. Nem ismerik azt a lelkiületet, ami azt mondatja a hívőkkel: „*Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád*” (1Sámuel 3,9). Nem hisznek Isten szavában, abban, hogy Ő hozzánk beszél, keres minket, és ezért nem is törődnek vele. Hány alkalommal akar pedig minket Isten figyelmeztetni, még azokat is, akik nem járnak gyülekezetbe: ne folytasd, mert annak az útnak a végén, amin most jársz, fájdalom és keserűség vár rád. Hányszor figyelmeztet minket arra, hogy ha továbbra is keményszívűek és nemtörődömök maradunk, akkor annak nem lesz jó vége! Az ember hányszor érzi ezt a figyelmeztetést a szívében, gyakran még akkor is, amikor egy adott bűn közepén van, és tudja, hogy nem szabadna folytatni, mégsem hallgat Isten szavára, hanem megmakacsolja magát, és azt mondja szívében: nem, én továbbra is a magam útját járom, és saját tetszésem szerint akarok élni. Aztán később az ember elfelejtkezik ezekről az intésekről, de Isten nem teszi! Lehet, hogy a gyermek elfelejti szülei figyelmeztetését, de a szülő nem teszi!

Azután abba is gondoljunk bele, hányan vannak, akik hosszú ideig hallják Isten magához hívó szerető szavát, és még sincs rájuk, életükre semmi hatással, ez a kö-

vetkező csoport. Hány ember hallotta éveken át hittanórákon az evangéliumot! Hallották, és megértették, mert meg lehet érteni, hogy Istenre van szükségünk, és Isten keres minket, és Őnélküle elveszünk! Az idősebbek még emlékezhetnek azokra az időkre, amikor vasárnapi iskola keretén belül hallhattak a gyermekek bibliai történeteket, hasonlóan, mint ma vasárnaponként a gyermek-istentiszteleteken hallhatják a kisebb gyerekek a Biblia igéit. Hol vannak az azokon jelenlévő emberek? Idős testvérek mesélték, hogy tucatjával terelték be őket régen a templomokba, hallották az evangéliumot, hallották az igét. Hol vannak ezek az emberek? Hányan vesznek részt hosszú ideig tartó konfirmációs tanfolyamon akár gyermekként, akár felnőttként, vagy házassági előkészítő beszélgetéseken vagy alkalmakon, és mégsem jutnak el oda, hogy meghallják a jó Pásztor hívását, és továbbra is eltévelyedve bolyonganak az életben saját útjaikat járva. Isten nekik mondja és róluk mondja, hogy „*nem hallgatott a szóra*”. Volt szó, amit meghallgatott volna, de nem akarta, nem figyelt rá.

És miközben süketek Isten szavának meghallására, addig nagyon is jól hallják a bűn csábító hívását. Ahogyan Pál apostol is írja: „*Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a fülük; és az igazságtól elfordítják az ő fülüket, de a mesékhez oda fordulnak*” (2Timótheus 4,3-4). Az ember süket meghallani az őt kereső Istent, erre emlékeztet Jézus Krisztus is bennünket, amikor Jeruzsálembé bevonul, és azt mondja: „*Jeruzsálem! Jeruzsálem! ... hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad*” (Máté 23,37). De figyeljünk arra is egyidőben, hogy Isten figyelmeztet, hogy „*nem hallgatott a szóra*”, de ugyanakkor elküldi szent Fiát, Jézus Krisztust a keresztre, hogy az embernek új természetet adva, hallóvá is tegye őt. Mert az újszülött ember, akit Isten újjászült, első fő jellemzője, hogy igeérzékeny lesz, elkezd hallani Isten hangját. Lehet, hogy nem lesz mindenben igeértő, lehet, hogy nem minden ige válik azonnal világossá számára, de tudja és bizonyos felőle, hogy Isten keresi őt és beszél hozzá. Ezért szólít fel minket az Úr: „*Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint*” (Ézsaiás 55,3). Mivel Isten a hitet a hallás útján támasztja bennünk, azt pedig az Ige hirdetése által, ezért létfontosságú számunkra, hogy Isten halló fülekkel ajándékozzon meg bennünket, és ezt a hallást gyakoroljuk. Nem szabad mellőznünk azt, ezért fontos a naponkénti elcsendesedés, de nemcsak az olvasás, hanem az Úr hangjára figyelés, hogy az az igeolvasás ne csak egyszerű szövegolvasás legyen, hanem Isten mondandójának meghallgatása, odafigyelés arra. Könyörögnünk kell ezért a halló fülért, hogy a Szentlélek adjon nekünk ilyen nyitott szíveket az ige befogadására!

Abból, hogy nem hallgatnak Isten szavára, gyakran következik a második bűn is, amiről az Úr beszél: nem fogadják el Isten fenyítését. Mert az Igéből nemcsak a szépet és a jót kell meghallani, hanem a fenyítést is, Isten ezért említi különösen is az Igének ezt a hatását. Mert „*nem hallgatott a szóra, nem fogadta a fenyítéket*”. A szépet és a jót, a szeretetről való beszédet mindenki hallani akarja, és mindenki helyesel, és mindenki buzgólkodik érte, de amikor az Úr Igéje keményebben int, esetleg fájdalmat akar okozni, hogy az óembert megöldökölje, akkor nagyon sokan el akarják zárni a füleiket, hogy én erre nem vagyok kíváncsi, ez kemény beszéd, ez nekem nem kell. Pedig a keresztyén élethez szorosan hozzá tartozik, hogy az Úr nevel bennünket, és a nevelés egyik fontos része a fenyítés. Isten ezt a fenyítést elsősorban az Ő Igé-

jén keresztül viszi véghez. Amikor ugyanis különféle bűnökről vagy az Ő haragjáról van szó az Igében, akkor azt akarja mennyei Atyánk, hogy azt először magunkra vonatkoztassuk, nem pedig csak úgy nagy általánosságban panaszkodjunk a világra, hogy az milyen romlott, vagy hogy a régi időkben, a zsidók idejében milyen romlott volt. Legyen gyanús számunkra, ha Isten újból és újból elénk hozza ugyanazt a bűnt az Ő Igéjében vagy különböző embereken, testvéreken keresztül, vagy az igehirdetéseken, alkalmakon keresztül, mert lehet, hogy éppen minket akar annak a bűnnek az elhagyására felszólítani. Ne csak annak örüljünk, hogy jé, ez megegyezik azzal, amit az Úr mondott máskor is, hanem vonjuk le a következtetést, hogy lehet, hogy ebből az következik, hogy ezt a bűnt meg kellene bánnom, és el kellene hagynom. De bűn alatt ne csak a cselekedeteket értsük, hanem szívünk gondolatait, vágyait is, és még inkább a hitetlenséget. Nem úgy általánosságban, hanem hogy akár egy adott dolgot nem tudok elhinni. A János 16,9 szerint is, amikor Isten megfeddi e világot bűn tekintetében, akkor azt ítéli meg, hogy az emberek nem hittek Jézus Krisztusban és az Ő Igéjében. Tehát itt a feddés nagyon gyakran a hitünkre nézve nevelő jellegű. A bűn az, hogy nem hiszünk, ebből fakadnak tetteink, hiszen a hitnek vannak cselekedetei, nem pedig fordítva, hogy a cselekedetből származik a hit. És ezért amikor Isten megfedd bennünket, nemcsak a tetteinket akarja megvizsgálni, hanem arra szólít fel, hogy a hiteden alkalmazd azt, amit az Úr mond neked.

Isten azonban nemcsak az Igén keresztül tud megfenyíteni minket, hanem különféle fájdalmon, terheken keresztül is, hogy azok hatására magunkat megalázva Őhöz menjünk segítségért és szabadításért. Erre is akar minket nevelni. Sokszor fordul elő, hogy Isten a lelkiismeret hangján keresztül is megszólal, amikor a lelkiismeret gondolata megegyezik az Ő Igéjével, és meg akar azon keresztül feddeni minket. Azért teszi ezt, mert szeret. Ahogyan a Zsidók 12,6-8-ban is olvashatjuk: *„Mert akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad. Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, akit meg nem fenyít az apa? Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben mindenek részesültek, korcsok vagytok és nem fiak.”* Tehát a hívő élethez, az atyai szeretethez szorosan hozzátartozik a fenyítés. Isten célja tehát a fenyítéssel a mi megjobbításunk, hitünk erősítése, bűneink elhagyása. Ezért fenyít, mert szeret. Lehet, hogy nem kellemes, lehet, hogy fájdalmas, lehet, hogy terhes, de azért van, mert szeret.

Gyakran történik azonban a fenyítés hatására, például egy betegségből meggyógyulva, hogy rosszabb az állapotunk, mint korábban, mert felfuvalkodva Istent kezdjük hibáztatni és vádolni. Sajnos veszteségeink és kereszthordozásunk több esetben szokott minket az Úr elleni morgolódásra, panaszkodásra, lázongásra indítani, mintsem lelkiismeretünk őszinte megvizsgálására az Ige tükrében. Fájdalmon, kínok között őrlődünk, mégsem hagyjuk el – bocsánat a kifejezésért – bolondságunkat és könnyelműségünket. Ez egy elég dühítő dolog, amikor visszautasítjuk a minket sújtó vesszőt, és az azt fogó atyai kezet, mert azt az atyai kéz fogja, és nem vagyunk hajlandók a minket fenyítve nevelő Isten felé fordulni, hanem makacs gyermek módjára megkeményítjük szívünket, megmakacsoljuk magunkat önigazságunkban és bűneinkben, ahelyett hogy elhinnénk a javító célzatú, szeretetet tükröző fenyítést. Bocsánat, de olyanok vagyunk, mint egy dacos tinédzser. Isten megfenyít minket, és mi csak azért is megkeményítjük magunkat, ahelyett hogy elhinnénk az Ő szeretetét. Kérnünk kell a Szentlelket, hogy vesse jól a szívünkbe a Jelenések 3,19-et, amelyben

azt mondja Isten: „*Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg*”.

Gyakran fordul elő, hogy azok, akik nem akarják meghallani Istent, és akik nem fogadják el a helyreigazítást, a fenyítést, azok nem is akarnak bízni Őbenne. Néha ennek következménye ez a harmadik bűn, néha pedig forrása: Istenben nem bízunk, és ezért nem figyelünk Igéjére, és ezért nem fogadjuk el a fenyítést sem. Mert ez a harmadik bűn, amire Isten figyelmeztette a próféta által Jeruzsálem népét: „*nem bízott az Úrban*”. Miért nem bíznak Istenben? Most a sok ok közül csak a legkézenfekvőbbet hadd mondjam, ami egyben a legsúlyosabb is: azért nem bízunk Istenben, mert valaki másba vetjük a bizodalmukat, lecseréljük Istent, vagy Ő nem elegendő számunkra, és még Mellé teszünk valakit. Legtöbbször önmagunkat. Ha valami baj történik, majd én megoldom, majd én megszabadítom magamat – ezt így nem mondjuk ki, mert csúnyán hangzik, hogy megszabadítom magamat, de legbelül mégis ez a tévhit áll tetteink mögött. Ha túlnő rajtam a probléma, és én nem tudom megoldani, akkor majd mások segítenek, de nem Isten. Ha csalódnunk kell barátaink és szeretteink segítségében, ha már ők sem váltak be, akkor is inkább bízunk a vak szerencsében, a csillagok állásában, a valahonnan csak úgy előbukkanó csodákban, mintsem Istenben. És még mindig ott vannak azok, amelyek évezredek óta kísértik az emberiséget: bizalom a gazdagságban, a hatalomban, az emberi észben (az ember mennyi mindenbe kapaszkodik!), a tudományban, a különféle módszerekben és sok más egyébben. Majd ezek segítenek minket a mindennapi életben. Döbbenetes ez, hogy az ember tényleg mindenbe kapaszkodik, ahelyett hogy Istenre bízna magát, és bízna az Ő atyai szeretetében akkor is, amikor éppen fenyítést szenved el, a bizalom egyik próbatétele egyébként a fenyítés. Tudom, hogy fájdalmat okoz, de azért, mert szeret. Bízom én ebben? Bízom Őbenne így? Mindig újabb és újabb dolgokba kapaszkodunk, és ha csalódnunk kell hamis bizodalmunkban, akkor sem okulunk belőle, hanem újabbakat keresünk. Hány csalódás van már a hátunk mögött, hány emberben, hány ötletben, hány megoldásban kellett már csalódnunk! És amikor csalódtunk, nem mindig mentünk Istenhez, sőt, egy újabb dolgot találtunk ki, amiben bízni lehet. Erről szól a Jeremiás 2,13, amiben Isten arra figyelmeztet minket: „*Mert kettős gonosz-ságot követett el az én népem: Elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak magoknak; és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet*”. Ezt fejezi ki: nem bízunk az Úrban. Isten bolondnak mond minket az Igében, ha másban bízunk: „*aki bízik magában, bolond az*” (Példabeszédek. 28,26), „*aki bízik az ő gazdagságában, elesik*” (Példabeszédek 11,28), és még számtalan igehelyet lehetne hozni. Ezzel szemben számtalan alkalommal boldognak mondja azokat az embereket, akik az Úrban tudnak bízni (Zsoltárok 40,5, 84,13, Példabeszédek 16,20). „*Boldog ember az, aki az Úrba vetette bizodalmát*”, mert Istenben nem lehet csalódnunk, és Rá bízhatjuk magunkat, ahogyan énekeltük is: „*Ki Istenének átad mindent, / Bizalmát csak Belé veti, / Azt csudaképpen őrzi itt lent, / Ínség, baj közt is élteti. / Ki mindent szent kezébe tett, / Az nem fővényre (homokra) épített*”, hanem szilárd alapra.

Különösen meg kell vizsgálnunk magunkat e miatt a figyelmeztetés miatt, mert ez az Isten iránti bizalmatlanság veszedelmes, mivel a hit egyik lényegi elemét érinti. Ugyanis nincs igaz hit Istenbe vetett bizodalom nélkül. Még konkrétabban: az a hit nem üdvözít és ment meg minket, amelyben nem Jézus Krisztus egyszeri keresztáldozatában bízunk, hanem valami másban. Ha ettől függetlenedik hitünk, ha Istentől távolodunk, tegyük és higgyünk akármit, tartson bennünket akár más gyüle-

AZ EMBER NÉGY BŰNE

---

kezet, az egyház, a világ akármilyen kegyesnek, akkor is veszélyben az életünk, mert másban bízunk, mint Isten!

Azokat az embereket, akik nem tudnak bízni az Úrban, több minden jellemzi. Példának okáért egymaguk akarják hordozni terheiket, mert nem akarnak másra támaszkodni, nem akarják magukat kiszolgáltatni. Azt mondják, hogy én vagyok az, aki mindent elbírok, lehet, hogy néha nehéz, lehet, hogy néha földre nyom, de mégiscsak majd lesz valahogy (ugye így szoktuk mondani?). Maguk akarnak megküzdeni a megpróbáltatásaikkal. Vagy éppen az is jellemzi az ilyen embereket, hogy barátaikhoz, példaképükhöz fordulnak segítségért – ami önmagában véve nem baj, hogy más tanácsát kikérjük, a bölcs ember egyik jellemzője, hogy tanácsot tud kérni –, de az a baj, hogy a másikba vetjük a hitünket, a másik tettében bízunk, és arra alapozunk, nem Istenre. És bár ez furán hangzik, de amikor ez történik, akkor magunkra vonjuk az átkot, hiszen meg van írva: *„Átkozott az a férfi, aki emberben bízik, és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve!”* (Jeremiás 17,5) Ezek az emberek aztán sajnos savanyúak lesznek, kiszáradnak, nem látják meg, amikor jó dolog következik, mert emberbe vetik a bizodalmaikat, és aztán csalódnak újból és újból. Tehát amikor az Úr arra figyelmeztette Jeruzsálem népét, hogy nem bízott Őbenne, akkor a hitük egyik alapjára világított rá, és a legveszélyesebb kísértésre.

Abból pedig, hogy nem bízunk az Úrban, következik a negyedik bűn: hogy nem közelítenek Istenhez. Nem fordulnak Őhöz imádságban, vagy pedig imádságaik csak panaszaikról, terveikről, kívánságaikról, vágyaikról szólnak, de nem hívják Őt segítségül, nem vallják be helyzetüket Neki, és nem az Ő szabadításában bízunk. Pedig Isten az Ő gyermekeit mindig magához hívja, és közel akarja tartani. Az öröm idején azért, hogy hálát adjanak Neki; a szomorúság idején azért, hogy vigasztalást kérjenek; a nyomorúság idején, hogy szabadítást reméljenek; a bukásaik idején, hogy bűnt valljanak, bocsánatot kérjenek és reméljenek a felkelésben Krisztusért. Isten minden gyermekének meg akarja tanítani, hogy minden helyzetben Őhöz kell mennünk és szaladnunk, Ővele akarjunk minden örömet, nehézséget, fájdalmat, próbatételt átélni és megélni, ne egyedül, hanem Istennel. Mi viszont azt hisszük, abban van az erő, ha önállóak vagyunk, ha saját erőnkől oldunk meg mindent. Sokan azt gondolják, az az erős hitű ember, aki egymaga is megáll, nem könyörög folyton segítségért, hanem csak hálákat ad. Pedig Isten szerint a mi erőnknek Őbenne kell lennie. Olvasuk el Dávid zsoltárait, imádságait, hányszor vallja meg gyengeségét, erőtlen voltát, bukását, és veti bizalmát csak egyedül az Úrba, mert az Ő közelségét keresi, mindig Őhöz szalad, Őhöz fut. Isten közelségét sajnos nem keressük, pedig a báránynak a pásztor mellett van a helye, nem több száz kilométerre tőle. Egemagunk akarunk küzdeni a Sátán támadásai ellen, pedig Jakab is figyelmeztet levelében, hogy Istenhez kell közelednünk, és Ő is közeledni fog hozzánk a támadás idején (Jakab 4,8). Mennyi kísértés és erőtlenység származik abból, hogy nem keressük Isten közelségét, pedig Ő az élet forrása.

Látjuk tehát, hogy milyen súlyos bűnökre figyelmeztet minket az Ige. Olyan bűnök ezek együttesen, amelyek Isten ítéletét váltották ki Jeruzsálemre nézve, amelyek a nép vesztét okozták. Ennek a négy bűnnek egy nagy felkiáltó jelnek kell lennie számunkra. Nem hallgatnak az Úr szavára, nem bízunk Benne, nem fogadják el a fenyítéket, és nem keresik Őt.

Végül, de nem utoljára, hadd hívjam fel ennek az igének a bátorítására is a figyelmet. Mert ha ezek figyelmeztetések és ítéletek, akkor pozitíve nézve az Úr így akar

velünk élni. Tehát pozitívrá fordítva ezeket a figyelmeztetéseket: Isten úgy akar veled élni mindennap, hogy Ő szólni akar hozzád, te pedig beszélj vele, és róla, azaz vallj meg Őt. Ezért könyörödjél, hogy halljad Őt. Ne elégedj meg azzal, hogyha nem érted meg az Igét, nem jut el hozzád, vagy nehéz elhinned, hanem könyörögj halló és értő szívért és fülért, és olyan hitért, ami a hallottak szerint tud élni. Legyen a mindennapi életed része ez. Másodszor úgy akar veled élni, úgy és annyira akar szeretni téged a mennyei Atya, hogy meg akar téged fenyíteni, és fenyítésein keresztül nevelni, jobb akar téged tenni. Nem azt akarja, hogy minden áron szenvedjél, hanem hogy a szenvedések a javadra legyenek, és hitedet erősítsék, Őhöz közelebb, bűneid-től pedig távolabb. Tehát hívőként milyen örömteli üzenet ez, hogy bár nekünk nehéz akár a bűnt elhagyni és megtagadni, mégis Isten annyira szeret, hogy képes még megfenyíteni is azért, hogy ebben segítsen, és előrébb vigyen minket. Vagy éppen milyen biztonságérzetet adhat az, hogy a lehető legrosszabb irányba haladok, de számíthatok Isten fenyítésére, ami megállít, és visszahelyez engem a jó útra, a Pásztor útjára. Harmadszor azt akarja az Úr, hogy bízzam Benne, olyan személyes kapcsolat legyen Vele, hogy merjek Előtte sírni, mint Dávid tette, merjek akár panaszkodni is, merjem a terheimet Elé hozni, az örömeimet, a hálaadásomat, a bűnvallásomat, azaz kitárt szívvel tudjak Ővele együtt élni, és bízni tudjak az Ő ígéreteiben, amit megmondott és megígért nekem, és azokra építsek, aszerint tudjak élni. Bizalom nélkül élni szörnyű. Milyen élet az, amikor az ember senkire nem számíthat, senkiben nem bízik? Megkeseredett, félelemmel teli, bezárkózott, és még sorolhatnánk. Isten viszont azt mondja, hogy Őbenne teljes mértékben bízhatunk! Hangsúlyoznám, nem azt jelenti, hogy mindent megértünk, amit az Úr tesz értünk, vagy ami velünk történik, hanem hogy bízhatunk abban, hogy minden, amit Ő tesz, értünk és javunkra van. És Ő képes azt is, amit nem értünk, a javunkra fordítani, bízhatunk az Ő ígéretében, hogy akit Ő szeret, megfedd. Végül, de nem utolsósorban azt mondja az Ige, hogy Őhöz közel élhetünk, az Ő jelenlétében. Nem itt a templomban pusztán, nem a templom jelzi Isten jelenlétét, hanem abban a hitben élhetünk, amiben Krisztus is mennybenemenetelekor erősítette tanítványait, hogy *„én titeket minden napon a világ végezetéig”, „nem hagylak el”, „nem hagylak titeket árvául”,* nem vagytok egyedül semmilyen harcokban, semmilyen sikereitekben, semmilyen helyzetben, én ott vagyok. És különösen igaz ez az ígérete, az Ő jelenlétének keresése, az örök életre való tekintettel. Krisztus nem azt ígéri, hogy nem csak ebben az életben, hanem leginkább az örökkévalóságban leszünk már Ővele? Már most is, de akkor még teljesebben. Azt mondja Krisztus, hogy az Ő akarata és vágya az, hogy ahol Ő van, mi is ott legyünk Ővele (János 14,3). És Ő ezért mindent megtett, és meg is tesz, még ha mi nem is keressük Őt, Ő akkor sem hagy el, mert Ő hűséges, és *„Ő magát meg nem tagadhatja”.* Tehát hallgatni Isten szavát, alázattal fogadni a fenyítéket Tőle, akár mennyire is fájjon esetleg az, teljes szívvel bízni Benne, és keresni az Ő jelenlétét, elhinni azt igazából – ez az igazi, hitből fakadó élet négy fő jellemzője a jelenlegi igeverszerint. Keressük így az Urat, imádkozzunk ezekért, és ami rajtunk áll, tegyük meg, hogy ezek vezessék a mi életünket, és könyörögjünk a Szentlélekért, hogy Ő növelje bennünk a hitet, és mindazt, ami ezekhez szükséges. Ő azt ígéri, hogy az Őt keresők megtalálják Őt, és akik ezekre törekszenek, ezeket kéri, megadja Krisztusért, bízunk ebben, és keressük így az Urat!

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, azért, hogy ezekért a bűnökért nem rögtön az ítélet sújtott le ránk, hanem eljött Jézus Krisztus, és életét adta értünk, hogy ezekből megszabaduljunk, és új életben járassunk. Köszönjük, hogy a kegyelem megelőzi az ítéletet. És köszönjük, hogy még most is tart ez a kegyelmi idő, köszönjük, hogy ezekből a bűnökből van Hozzád térés, és köszönjük, hogy Nálad a szabadítás.

Urunk, amikor ítéletedet hirdetted Jeruzsálem felett, ami be is következett, mert a nép nem hallgatott a Te szavadra, nem bízott Benned, „*nem fogadta a fenyítéket*”, és nem keresett Téged, akkor igazságosan cselekedtél, és még inkább kegyelmesen, mert a próféta által még figyelmeztetted is őket, hogy Hozzád térjenek. Szeretnénk ezt a figyelmeztetést magunkra venni, még úgy is, hogy hívők vagyunk, akkor is gyakran megkísértenek bennünket ezek a bűnök, úgy, hogy észre sem vesszük, és máris szavad háttérbe szorul, vagy éppen úgy gondoljuk, hogy egyedül maradtunk, a Te jelenlétedben nem éljük meg sem örömeinket, sem nehézségeinket. Kérünk, hogy újból és újból emlékeztess minket ezekre.

És köszönjük, hogy a Szentlélek munkálkodik is ezért, hogy így élhessünk Neked odaszánt, engedelmességre törekvő életet. Köszönjük a golgotai szabadítást, ami által ez lehetséges, köszönjük, hogy új természetet adtál, és hogy ebben növekedhetünk, és kell is növekednünk, hogy ne maradjunk a hitben gyermekek, hanem eljussunk az érett férfikorra, Benned bízó és Benned szilárd, erős hitre, amely a kegyelemre tekint, és önmagát megalázza. Kérünk, hogy így segíts minket egyen egyenként a mindennapok során hitünkben, harcainkban, de kérünk, gyülekezeti szinten is segíts, hogy Téged tudjunk felmutatni. Bárki, aki kívülről közénk jön, ne ezt lássa, hogy nem keresünk Téged, a Te szavadra nem hallgatunk, a fenyítékre csak morgolódással válaszolunk, hanem kérünk, hogy Téged magadat hadd lássanak meg, és azt a kegyelmet, amivel munkálkodsz.

Könyörgünk egyházunkért és magyar népünkért is. Add, hogy Hozzád térjenek minél többen, könyörülj rajtunk, mert nagy a sötétség, és a világ világossága már eljött, kérünk, hogy adj ébredést népünk körében. Minél többek szívébe világíts be.

És segíts, hogy mindezeket le tudjuk aprópénzre fordítani a saját életünkre nézve, adj őszinte vizsgálatot az Ige tükrében, ha kell, bűnbánatot, Hozzád térést. Köszönjük, hogy mindezeket elkészítetted.

Könyörgünk, maradj velünk kegyelmeddel ígéreted szerint, amíg magad mellé veszel minket, vagy vissza nem jössz az ég felhőin át. Hadd legyen nekünk ez reménységünk, hisz ez a vég, ami felé vezetsz bennünket, az örök élet kezdete, és ezért kérünk, hadd élhessünk ennek tükrében, ezt várva. Köszönjük, hogy bízhatunk, hogy Te hű és igaz vagy ígéreteidben, és ezért is áldjuk a Te háromszor szent nevedet.

Ámen.

299,4-5. ének

4. Ha nehéz az élet terhe, Roskadozva hordom azt:
Bús orcám Hozzá emelve, Jézusban lelek vigaszt.

5. Uram, hozzám légy kegyelmes, Tedd Tieddé szívemet,
Hadd lehessen engedelmes, Néked élő gyermeked!